

A menekülő RÓKA

A fickó a rádióban azt mondta, az ember huszonnyolc nap alatt *teljesen* lecseréli a bőrét. Aztán elköszönt, hogy ennyi volt mára, szép napot, ehhez pedig küldi a Sweettől a *Fox On The Runt*, és magamra hagyott a kora reggeli torlódásban. Még csak esélyt sem adott, mint máskor, hogy felhívjam, pedig megkérdeztem volna, mi van akkor, ha én – merthogy úgy érzem – egész életemben ugyanazt a bőrt hordtam? Ráadásul néhány számmal kisebbet. Úgyhogy ez bennem maradt, mert mire kihálasztam a telefont a belső zsebemből, az ipse kijelentkezett. Csak akkor láttam, hogy négy nem fogadott hívásom volt Jerrytől. Próbáltam visszahívni, hosszan csengett ki, de csak a géphang válaszolt, hogy hagyjak üzenetet. Az anyósülésre dobtam a telefont, ami alig pár másodperc elteltével csörögni kezdett. A zene a rádióban meg hirtelen megszakadt, mert egy másik pasas a közlekedési híreket kezdte el darálni kétszer akkora hangerővel, mint a Sweet énekese. Le kellett állítanom, mert a saját gondolataimat se hallottam volna tőle.

– Mondd, az öcséd *mióta* ekkora bunkó? – szólt bele anyánk, miután a fülemhez emeltem és belehalóztam a mobilba.

– Én úgy számolom, hogy már attól a perctől kezdve, hogy annak idején hazahoztátok a kórházból. Miért kérded?

– De hogy a tulajdon anyjával...

– Várj, mióta is... Négyéves koromtól? Igen, azt hiszem, négyéves koromtól próbálom ezt nektek megmagyarázni. Például ott voltak a rajzaim...

– Bébé... – vágott közbe anyánk.

– Amikre ti mindig azt hittétek, hogy nyuszik vagy kiskacsák...

– Kisfiam, én...

– Aztán, amikor megtanultam írni, ti meg...

– Jesszusom, csak azt mondd meg, hogy beszéltél-e vele a napokban!

– Beszéltem, anya. Minden nap vele ebédelek mostanság.

– És minden rendben a kezével?

– Hogy minden rendben a kezével? Miért ne lenne minden rendben vele? Ja, hogy nem veszi...

– Nem. És a falra mászok már ettől!

– A maga korában csak ne mászkáljon sehová! – harsogtam túl anyánkat.

– Bébé, legalább te ne lennél...

– Jó, jó... figyelj, én... amúgy is találkozom veled ma... szólok neki, hogy...
– Nem, azt ne! – vágta rá egyből. – Ha magától nem jut eszébe neki, akkor kár a gőzért.
– De mondta is a minap, hogy álljunk meg majd nálad!
– Te csak ne falazz neki állandóan!
– Mert *mikor* falaztam én neki? – kérdeztem némi tettetett felháborodással.
– Állandóan, Bébé... mióta hazahoztuk a kórházból – jegyezte meg gunyorosan. – Ha annyi nincs benne, hogy néhanapján... akkor... nem tudom, nem ilyenek neveltünk titeket apáddal.
– Ugyan, te is tudod, hogy mennyire várta, hogy végre dolgozhasson.
– És már megint csak őt véded.
– Az előbb se védtem. Sőt, azt megelőzően se védtem! – fakadtam ki. – Jerry bunkó. Tessék. Erről van szó, csupán ennyi.
– Nem bunkó, csak...
– Na, most meg te véded. Ilyenkor lehet? – anyánk hosszú másodpercekig nem szólt bele a vonalba. – Itt vagy még? – kérdeztem.
– Nem fogok emiatt veszekedni veled – mondta és megint csak hallgatott.
– Jó... jó – motyogtam. – Figyelj, én most leteszem. Jerryvel találkozom... és akkor beszélek vele.
– Sütök valamit, ha jöttök! – anyánk hangjában egyből lelkesedés gyúlt.
– És... ezt engedik az ápolók is? – kérdeztem nevetve.
– Jaj, azt hiszed, azok nem örülnek neki? Két hét óta szabad bejárásom van a konyhába – hancegett.
– Miért, mi volt két hete?
– Semmi, csak volt itt az egyik öregnek szülinapja, és hát ezek meg... egyikük se tud egy nyamvadt tortát megsütni, úgyhogy...
– Szóval, nem bírtad ki... Na jó, akkor én most tényleg megyek.
– Menjél, menjél! Aztán...
– Jól van, anya. Szervusz! – nem vártam meg, míg ő is elköszön, kinyomtam.
Úgy nagyjából fél óra elteltével lódult meg a kocsisor, először csak lassan araszolva, mint ha erőltetett menet lenne, aztán az egész hirtelen megiramodott. Aznap nem mentem be dolgozni, úgy volt, hogy Jerryvel találkozom már kora reggel a munkahelyén. Akkoriban az állami rádió szerződtette le épp, valami alkalmi megbízásra. Éppen együtt ebédeltünk, mikor a telefonhívást kapta. „Valami Isten háta mögötti helyről valók! – mondta. – Őket kéne vezényelnem.” Nem volt valami lelkes – „De legalább a Moldvát is játszani akarják” – tette hozzá. „Hisz ez baromi jó!” – vágtam rá. „Igen, nem rossz dolog” – motyogta, aztán beleivott a poharába, és tovább evett, rágás közben pedig kibámult az étterem ablakán a járókelőkre. Aztán megkérdezte, emlékszem-e még, mit mondtam neki pontosan aznap, mikor hazajöttek anyánkkal, miután beíratta őt a helyi zeneiskolába. „Tizenkét évesek voltunk... – méltatlankodtam. – *Fogalmam* sincs, Jerry, hogy mit.” Elmosolyodott. Gyűlöltem ezt a mosolyt, mert rohadtul lenézőnek éreztem. „Azt mondtad... – kezdte és egyből hatásszünetet tartott –, nekem már csak kétféle kiút vezet ebből az egészből. Becsavarodom, vagy belehalok.” Aztán felszúrt egy falatot a villájára, bekapta, elmosolyodott és megint csak kifelé bámult az ablakon.
Az elkövetkező hetekben szinte majdnem minden nap együtt ebédeltünk, vagy ha nem is, akkor beszélgettünk telefonon. Az egyik alkalommal aztán felhívott azzal, hogy ugorjak be hozzá a stúdióba.
– És az ilyet egyáltalán lehet? – kérdeztem. – Nem mintha nem érdekelne, Jerry, de...
– Még dolgozol azon a regényen? – vágott a szavamba.
– Már egy ideje nem – válaszoltam.
– Gyere terepre! Olyan itt az akusztika, hogy elsírod magad. És életet lehelhetsz a főhősödbe.
– A főhősöm halott, Jerry. Meghalt az első fejezetben.
– Tévedsz, a hősöd halhatatlan.
– Egy halott, Jerry, megölte magát már az elején. Nem tudok mit kezdeni az ilyen seggfejjel – erősködtem.

– Megint csak tévedsz, de nekem most mennem kell. Hívj fel, mielőtt jönnél! Szeretnék valakinek bemutatni. Várlak – mondta hadarva és azzal letette.

Két rendőrkocsi és egy mentő parkolt közvetlenül a bejárat előtt. Az ajtónál pedig egyenruhás állta el az utat. Először nem akart beengedni, csak miután megmondtam, hogy én Jerryhez megyek, szóljanak fel neki. Bent egy civil ruhás jött elém, aki elkérte a személyimmet, majd rákérdezett Jerry nevére és néhány születési adatára. Aztán egyszerűen csak kibökte, hogy sajnálattal közli, az épületben öngyilkosság történt, az áldozat pedig az én öcsém. Fogadjam őszinte részvétét. Mivel búcsúlevelet nem hagyott hátra, ezért pár kolléga körülnéz az áldozat lakásán, de nagy valószínűség szerint az idegenkezűség lehetősége kizárható. És, ha akarom, persze a kollégáival tarthatok, hogy egyúttal az ilyenkor szükséges formásokat is elintézhessem, amik az *áldozat* végső nyugalomra helyezésével járnak.

– Jó – mondtam. – Szeretnék, de az öcsém hol van?

– A holttest még odafent van, néhány kolléga...

– Látni akarom az öcsémet! – vágtam rá.

– Sajnos nem engedhetem a helyszín közelébe, javasolom, maradjon itt. A kollégák már is hoznak önnek egy...

– Ne kollégázzon, vigyen az öcsémhez! – emeltem meg a hangom.

– Próbáljon meg megnyugodni! Szólok a mentősöknek, hogy adjanak önnek valami nyugtatót.

– Előbb az öcsémet! Kérem!

– Uram, biztosíthatom, hogy amint végeztek odafent...

– Csak vigyen... *oda!*

A második, de az is lehet, hogy a harmadik emeletre lépcsőztünk, miközben a civil ruhás többször megpróbált lebeszélni, hogy „megnézzem az áldozatot”. „Nem szép látvány az ilyesmi” – mondta. „Hát, igen... maguk, gondolom, minden nap...” – motyogtam. „Minden nap azért nem – válaszolta. – De azért elég sűrűn” – tette hozzá, miközben kisebb-nagyobb egymásba nyíló helyiségeken haladtunk keresztül.

– Erre! – mutatott egyszer csak egy résnyire nyitott, bőrrrel borított ajtóra. Ő ment előre. Odabent két reflektor ontotta a fényt a szoba túlsó felébe.

Először a két lábát láttam meg a hangszigetelő plexi túloldalán, ahogy ott himbálództak a levegőben. Én a keverőpultnál álltam meg, rádőlve a potméterekre és a csúszkára, hogy az arcát is megnézhessem, valóban ő-e az. Láttam, ahogy a nyakánál bevág valami húr, mintha a csigolyáinál fogva lenne felfüggesztve. A nyelve kicsusszanva a szájából, és a szemét vörösrre festették az elpattant erek.

– Mi az... zongora? – nyögöm a rendőrnek és a nyakamra mutogatok, majd kérdően hátranézek.

– Fogalmam sincs – suttogja, és a fejét csóválja. Visszafordulok és nézem, ahogy a túloldalon két másik rendőr tesz-vesz Jerry körül. Azt viszont már nem merem megkérdezni, hogy az egyikük miért terít magára esőkabátot. Ami ez után következett, attól a halál számomra végérvényesen érdektelenné vált. Nem tudom, hogy miért, csupán sejtem, hogy az a kis epizód felülírta bennem mindazt a képzetet, amit magamnak alkottam odáig az ilyesfajta dolgokról. Az egyikük felállt a Jerry mellé állított alumíniumlétra harmadik fokára. A másik pedig, amelyiken az esőkabát volt, átkarolta Jerryt a derekánál fogva és megemelte őt. De abban a pillanatban, ahogy megemelte, Jerry száján sűrű, zöldes epe tört fel, betérítve az őt ölelő rendőrt. A létrán álló kihúzta a bevágott húrt és próbálta rajta átbuttatni Jerry fejét, de addigra annyira összeszorult, hogy képtelen volt lazítani a hurkon. A civil ruhás mögöttem cigarettára gyújtott. Hallottam, ahogy a kovakő megcsikorodul az öngyújtójában. „Menjünk!” – mondta halkan, és az ajtó felé terelt.

Kifelé menet a két rendőr – az egyikük a civil ruhás –, akik elkísértek Jerry lakására, kezembe nyomták a kulcsokat, egy csomag megbontott Pall-Mallt és a mobilját. Azt mondták, átnézték, de nincs benne semmi nyom, ami megkérdőjelezné azt, hogy Jerry saját kezűleg vetett volna véget az életének, így nem foglalják le. Előtte keresték Jerry számítógépét is, de mondtam nekik, hogy az nincs. Aztán átnézték a postát, a számlákat. Az ágy mellett

ti éjjeliszekrényt, a gyógyszeres dobozokat, amikből alig hiányzott pár szem. Mind fájdalomcsillapító csupán meg nyugtató, sehol egy darab antidepresszáns. Kérdezgettek, hogy mikor beszéltem vele utoljára, hogy miről, és hogy milyen hangulatban volt. Ott, akkor mindegyik ostoba kérdésnek tűnt, ők meg nyugtatgattak meg bólogattak. Végül még egyszer részvétet kívántak, és felajánlották, hogy elvisznek. Mondtam, hogy maradnék, ha lehet. Semmi akadálya most már, válaszolták és elmentek. Becsuktam utánuk az ajtót, aztán a konyhába mentem. Fogalmam sincs, hogy minek. Hirtelen eszembe jutott, hogy a kocsim a stúdiónál maradt a belvárosban. Az is, hogy aznap alig aludtam valamit, és ettől valamiért levertséget éreztem. Vízet tettem fel forrni egy edényben, hogy egy kávét igyak.

A konyhából hallottam, hogy kulcs matat a bejárati ajtó zárjában. „Nyitva van, gyere!” – kiáltottam. – „Tudom, hogy késünk, de ki kell mennem a vécére... vagyis, be kell jönnöm!” – érkezett egy fiatal női hang az előszobából, aztán cipzársurrogást hallottam, meg azt, hogy valaki ledobálja a cipőit. Mire kértem a konyha és a nappali közötti kis sötét folyosóra, ahonnét a fürdőszoba is nyílik, a lány már kint volt a mellékhelyiségben. Hallottam azt is, ahogy kicsatolja az övét, a csat a nadrággombját verte, aztán a ruhák suhogását, és ahogy a csészébe vazel.

– Most már úgyis mindegy, nem? Mármint... úgyis késünk – kiabált ki hozzám. – Azért jöttem csak most, mert be kellett ugranom anyámhoz az intézetbe. Teljesen elbolondítottad a fejét a legutóbb. Követett, hogy hol vagy. Mondtam, hogy nem tudtál jönni, de a héten még mindenképp elviszlek hozzá. Ha így folytatod, féltékeny leszek rátok. Remélem, miután visszautazom, nem fogtok titkos randevúkat szervezni. – A hang tulajdonosa elnevette magát, amit elnyelt az öblítés. Az a kép tolakodott elém, hogy a csaj kijön a mosdóból, én meg ott támasztom falat, és hogy ez mennyire hülye helyzet is lesz majd, úgyhogy inkább sietve visszalopóztam a konyhába. A kezembe kaptam valami rongyot és csináltam egy hátraarcot. A lány ott állt a szűk, kis folyosón olyan kéztartással, mintha operációra készülne, karjain végigfolyt a víz, és a könyökénél lecsöpögött.

– Ó, azt hittem, Jerry van itthon – mondta döbbenten – ...nem találtam törölközőt a fürdőben. – emelte meg a karjait.

– Nem, ő nincs... – nyújtottam oda a rongyot. – Ebbe nyugodtan...

– Úgy volt, hogy itt találkozunk, de ezek szerint még csak nem is én kések. Jenny vagyok! – Kezet nyújtott, én meg éreztem, hogy a rongytól, amibe beletörölte, síkos a zsírtól.

– Jenny... ő adta neked ezt a nevet?

– Igen, ő nevezett el így – mosolygott. – Azt mondta, hogy az *Edit* az olyan, mintha egy abortuszbizottság elnöke lennék. – Jennynek széles lapos szája volt, dugig tömve szikrázó fogakkal. A két elülső metszők között pedig olyan kis réssel. – Nem tudod te se, mikor jön a májsztró? Mert akkor elindulok inkább.

– Nem, nem... maradj csak, én Jerry bátyja vagyok, szia! Az helyzet, hogy...

– Akkor te vagy a Bébé!

– Igen, én vagyok a Bébé. Ezek szerint mesélt rólam.

– Rengeteget! Na jó, nem olyan sokat, de...

– Viszont Jerry rólad is beszélt – hazudtam. – Mindig is mondta, hogy van egy lány, aki...

– Fázik!

– Fázik? Nem, dehogy!

– De hát fázom! Hárfázom! – Jenny és az én nevetésem betölti a teret. Igyekszem felzárkózni. Kivárok.

– Kávézol? – kérdeztem, és elvettem Jennytől a rongyot.

– Ma még csak kettőt ittam, úgyhogy talán rám fér még egy kevert, kösz!

– Nem vagyok benne biztos, hogy van-e itthon Jerrynek valami konyak vagy rum, de utánanézek.

– Jaj, nem... a kevert nálam a tea és kávé. – Pár másodpercig meredten néztem Jennyre, hátha ez megint valami hasonló az előbbihez.

– Akkor... a vendégem vagy egy ilyenre, Jenny! – mondtam, és a konyhába mentem, hogy vizet tegyek fel.

– Írjuk az egészset, a májsztró számlájára! Ha már késik! Két cukorral, léci! – kiáltotta utánam.

– Vagy... idejöhetnél, és megmutathatnád, mert fogalmam sincs, hogy miként kivitelezem ezt most neked... talán ha te csinálod! – Jenny zoknikban szinte nesztelenül járt, a frászt hozta rám, mikor egyszer csak a hátam mögül szólt.

– Teafüből lenne a legjobb – mondta. – Meg kéne nézni, tart-e idehaza olyat. Ha most az lesz, hogy még teát sem tart, akkor vége! Mehet a fenébe! – és elkezdte nyitogatni a szekrényeket. – Nincs neki! – szólt ki, miközben a fejét benyomta két polc közé. – Ennyi volt, kérem! Ja, de van... mégis, háh! Szerencsés alak. – Jenny egy színes pléhdobozt emelt ki a polcra, felnyitotta és beleszagolt. – Earl Grey! – mosolygott. – Akkor most beavatlak az én elképesztően titkos keverékem receptjébe.

– Na, csakhogy végre!

– Először is bögrét... – mondta, mintha operálnánk. Leakasztottam a konyhapultról egy, a fülénél fellógatott bögrét. Aztán Jerry lábait láttam, ahogy a levegőben himbálódznak, mintha csupán pár másodpercet késtem volna, vagy csak a szellő mozgatná: észak, dél, észak-kelet, dél... Hirtelen az egész kép szemcséssé vált, én meg reflexből markoltam meg a konyhapult szélét. Jenny semmit nem vett észre rajtam, ahogy jött, el is múlt az egész. – Bögrét! – ismételte. – Elé tettem az asztalra. – Kanál! – folytatta. Kihúztam egy fiókot és rövid kotorászás után kivettem kettőt és az egyiket átnyújtottam. Három kanállal rakott a kávéból, kettővel a teafüből, aztán az egészet párszor átkeverte. – Ennyi – nézett rám, és odaadta a kávédobozt. Leakasztottam még egy bögrét, és magamnak is raktam két kanállal. A víz meg éppen csak gyöngyözött.

Jenny felhúzta a lábait, úgy ült a széken, én pedig a konyhapultra támaszkodva néztem őt, ahogy elnéz mellettem, kifelé az ablakon.

– Fel kéne hívnom, hogy mi van – törte meg a csendet.

– Szerintem, várj még vele, hátha... – de Jenny már elő is vette a mobilját. Nem tárcsázott, láttam, hogy csak a zöld gombot nyomja meg kétszer és a füléhez is emelte a telefont. Jerry mobilja valami régi századfordulós csörgéssel megszólalt odaát a nappaliban.

– Ne már! Ilyen nincs! – dohogta. – Ilyen... nincs! – Jenny felpattant, hogy megkeresse a hang forrását, de mintha hirtelen meggondolta volna magát, megállt a konyha és a nappali közötti kis, sötét folyosón, visszafordult, és megállt előttem. – Te meg falazol neki, mi?

– Mi az, hogy falazol? – kérdeztem döbbenetben. – Jenny, nekem fogalmam sincs, hogy... – a mondatot a forraló süvöltése szakította félbe. Csak álltunk ott. Gondolom, azt próbálta kifürkészni a tekintetemből, hogy hazudom-e. Én semmi másra nem tudtam figyelni, csak az apró vörös foltra, ami ott úszott Jenny bal, zöld szemében. Megint Jerryt láttam, ahogy a szájából felbukkan az epe, kezdetben nagyobb folyamban, végül már csak úgy szivárogozik. Végigfolyik az állán, rácsöppen az ingére. „Jerry, te malac, megint lezabáltad magad!” – ordítja valaki. Benyúl egy kéz, gumikesztyűben, és megpróbálja visszagyömködni Jerry nyelvét a lila ajkai mögé. Aztán egy másik, cibálja a drótot, ami bevág mélyen a torkába. Valami artikulátlan ének, mintha víz alól jönne, gyászosan zakatol, azt hallom... de azt már nem, miről vernyognak, és megint csak a vízforraló süvít. Jenny szemem aggódalom fut át. Úgy merednek rám. Eszembe jutott még az is, hátha csak valami „veseelégtelensége” van, és ettől az a folt... de reméltem, hogy nem, hogy örökre ott marad.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Csak a... vérnyomásom – makogtam. – Úgyhogy gyorsan azt a kávé!

– Adom, te meg ülj, vagy fekédj le odaát!

Amikor átvonszoltam magam a nappaliba, egyből megakadt a szemem Jerry mobiljának villogó kijelzőjén. Legalább egy tucat nem fogadott hívás hajnal óta Jennytől, meg valami ismeretlen szám. Eltettem a telefont, és kivettem egy szálat a megbontott Pall Mall-os dobozból.

– Ez most igencsak segít a vérnyomásodon! – jegyezte meg Jenny, mikor bejött egy tálcával a kezében. Elém rakta a bögrémet, ő pedig megint csak úgy ült le az egyik fotelba, hogy maga alá húzta a lábait. Aztán csak nézte, ahogy mélyre szívom és hosszan fújom ki a füstöt, meg hogy... próbálok karikákat is... de sehogy se akart összejönni. – Várj, megmutatom. – mondta. – Adj egy szálat! Vehetek, ugye?

– Ez is a művész úré, úgyhogy...

– Persze, itt *minden* a művész úré. Az övéi vagyunk testestül-lelkestül! – hajolt előre a dobozért. – Te a bátyja vagy, akkor azt is tudod, hogy miért lett karmester... – azzal kivett egy szálat, a dobozt pedig visszahajította az asztalra.

– Még egyszer se mesélte el?

– Na, figyelj! – mondta és beleszívott a cigarettába, majd négy-öt karikát is kifújta egymás után. – Hogy nyolc évesen látta azt a felvételt Fricsayról, és attól kezdve?

– Én ott voltam. Felállt és elkezdett hadonászni a tévé előtt, apánk meg rászólt, hogy üljön le, mert nem látja tőle a képernyőt.

– Nem erről van szó – fújta ki a szavakat. – Habár... majdnem, igen.

– Hát akkor?

Jenny hátravetette a fejét a fotelben, és összecücsörített szája, mint valami kitörő vulkán, egyenest a plafon felé hányta a füstöt, ami aztán felérve szétterült és pár másodpercig még ott gomolygott felettünk.

– Jerryvel a próbák olyanok... – kezdte ismét –, hogy... ott vagyunk legalább százan, és mégis mintha csak *én* lennék egyedül...

– Hisz egyedül vagy a hárfáddal, az elég egyedi, nem?

– Várjál! – emelte meg az ujját. – Pár hete, mikor megérkeztünk, az egész olyan volt, mint egy cseszett meghallgatás, merthogy Jerry először hallani akarta, „mit tudunk”. Azt mondták, másképp nem is hajlandó.

– I-igen, ez Jerry – göcögtem.

– De... de, ilyen nincs, tudod, mert ilyet nem szokás csinálni... mikor már ott vagy és csinálnád... és... mindegy. Szóval, eléggé ideges lett mindenki, hogy akkor most mi van. Aztán persze csak annyi volt, hogy a Moldvát kellett játszsanunk neki. Azt mondta, ha már azt is fel akarjuk venni, akkor hallania kell, mennyire tudjuk átérezni az egészet...

– Egyébként, szó se volt ilyenről – vetettem közbe. – Csak szórakozott veletek.

– Tudom, mondta aztán. Odajött, és közölte, hogy hamis voltam. Legszívesebben fogtam volna, és egy húrral megfojtom.

– Húrral?

– Kötekedett, hogy miért nem kezdtem el időben hangolni. Én meg visszakérdeztem, hogy látott-e már egyáltalán nagyzenekart, vagy csak a tükör előtt szokott hadonászni...

– Szokott.

– Persze, erre már nem mondott semmit, csak annyit, hogy „Majd jobban odafigyel rám”.

– És?

– És ennyi. Csak azt akartam mondani, hogy Jerry figyelmét tényleg soha semmi nem kerüli el, és ami a lényeg, attól a pillanattól kezdve, hogy megismertem, az életem úgy rendeződik, ahogy ő akarja. És nem csak... a *tiéd* is! – Jenny elnyomta a csikket, elvette a bögréjét az asztalról, belekortyolt, majd egy szuszra kiitta. – Hideg – jegyezte meg. – Túl sokat dumálok. Miért nem állítasz le?

– Nyugodtan vegyél még amúgy – böktem a cigarettás dobozra. – Ugye, te nem olvasol Nietzschét? – kérdeztem.

– Nem nézed ki belőlem? – vágott vissza. – Amúgy nem. Miért... te igen?

– Én se, csak... eszembe jutott az a dolog, amit Istenről mondott. Azt az egyet ismerem...

– Jaj, igen! És aztán volt az a vicc, hogy Nietzsche is... – kuncogni kezdett. Én is elmosolyodtam. Behunytam a szemem, és mintha Jerry szája is mosolyra húzódott volna, aztán benyúlt egy kéz és összehúzta az arca előtt a fóliaszákot. Hidegség öntött el, a végtagjaim pedig zsibbadni kezdtek. Láttam, ahogy a testet egy hordágyra teszi a két rendőr, akik leemelték őt a hurokból. Becsúsztatják egy mentőbe és rácsapják az ajtókat. Egy kört tesz meg körülöttem, mielőtt elhajt a távolba. Mikor már csak egy pontnak látszik, valaki hátulról megkocogtatja a vállamat. Megfordulok, és Jerry áll előttem. Csendre int, mielőtt megszólalhatnék. „Tudod, ez azért van, mert... – mondja bizalmasan és a távolodó mentőre mutat – ...néha olyan... *hamis* az egész. Így nem lehet próbálni, az ember igyekszik a legtöbbet kihozni az egészségből, és ezek meg... – beszívja az ajkait, megint csak halvány mosolyra húzza a száját, és hosszasan mered maga elé – ...na mindegy.” – „Hát, igen” – motyogom, meg hogy: „Manapság már csak így megy ez.” Végül kínos csend következik. Kivárok, hátha mond még valamit, aztán megelelem és kinyitom a szemem.

Jenny a konyhában énekelte a *Fox On The Run*t, de csak az első két sort ismerte, meg a refrént. Aztán feladta és dúdolni kezdte a dallamot, amit hirtelen elnyelt a mosogatóvíz zuhogása. Kimentem hozzá, de addigra már a kezéről rázta le a vizet, majd beletörölte ugyanabba a rongyba, amibe először is.

– Nem kellett volna – szólaltam meg fojtott hangon a torkomra rakódott nyáltól.

– Ugyan, pár bögre, ne viccelj – mondta és a csuklójára pillantott, mintha óra lenne rajta. – Viszont nekem mennem kell.

– Máris? Nem vársz még?

– Még anyukámat is meg kell látogatnom, meg még egy csomó helyre el kéne mennem. Meg előtte megállok a stúdióban is, szerintem... lehet, hogy ezek meg elkezdték azóta... úgyhogy...

– Jaj, hát, akkor én... szólok *neki*, hogy hívjon fel, vagy valami.

– Nem, azt ne! – vágta rá egyből. – Ha magától nem jut eszébe neki, akkor rohadjon meg!

– Ezt azért nem adom át. De emlékszem, hogy a minap is mondta, hogy mennyire szét-szórta. Meg hogy...

– Bébé... – vágott közbe, és széles mosolyra húzta a száját. – Ne falazz neki!

– Na jó! – mondtam és én is elmosolyodtam.

Amíg Jenny a cipőjét húzta fel, én a fürdőszobába mentem, hogy leöblítsem az arcomat. Mire visszaértem, éppen lecsatolt egy kulcsot a csomójáról és a komódra tette, az arcomról meg csöpögött a víz és lefolyt egészen az ingem alá.

– *Edit*... – szólítottam meg, mintha először tenném, mire ő persze rám nézett. – Mi a vezetékneved? – egy pillanatig habozott. Aztán megmondta.

– Köszí a kávé! – fordult vissza az ajtóban még egyszer. Elköszönt, odasétált a lifthez, próbálta hívni, de az nem jött, mire megvonta a vállát, visszanézett rám és lesétált a lépcsőn. Csak azután csuktam be az ajtót, hogy eltűnt a fordulóban, de még egy darabig hallottam, ahogy a cipők kopogása visszhangzik a lépcsőházban, és egyre csak tompul. Végül hirtelen: csend. ■ ■ ■

Csillag Lajos (1990): egyetemi hallgató. A Tsúszó Tudományos Akadémia társkurátora. Szeret benézni minden kő alá, noha fél a kígyóktól. Írásai eddig az *Irodalmi Szemlé*ben, illetve annak online Zsemle rovatában jelentek meg.

A TÖRTÉNELMI RÉGÉNY KÖZÉP-EURÓPÁBAN

